DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

Heinersdorff vond zijn spraak terug: „Het was louter toeval, Bey."

„Wie Golubjew kent, gelooft niet aan toevalligheden."

„Ik kocht een plaatsbiljet voor de opera en toen ik in de loge kwam, zat daar die dame."

Töschtük vroeg verbaasd:

„Kennen de heeren van den generalen staf dan niet de spionnen van den vijand?"

„Slechts gedeeltelijk. Van de gevaarlijkste hebben wij, zooals je ziet, geen flauw idee."

De Bey verzonk weer in gedachten. Na een poos stond hij op:

„Ik moet nu gaan."

Heinersdorff maakte licht. Het schijnsel verblindde hem. Hij zag er verward uit. Men kon op zijn gezicht de schaamte lezen.

Zijn gast ging zwijgend de kamer uit. In het vóórvertrek greep Heinersdorff de hand van zijn vriend als wilde hij die niet meer loslaten en zeide zacht:

„Ik dank je, Bey."

IV.

De oude knecht van den generaal antwoordde glimlachend:

„De juffrouw is in den tuin, kapitein."

Heinersdorff ging langzaam en voorzichtig over de gele kiezelpaden om zijn komst niet te verraden. Uit zijn oogen straalde het geluk. Nu zag hij haar! Zij zat op een bank onder den grooten pereboom en hield een boek in haar handen, doch las niet daarin. Ze zat daar alsof ze luisterde. Alles was doodstil. Alleen floot er een merel.

Plotseling werd Hedwig Buschgart onrustig. Zij voelde zijn nadering, stond op en keek met zoekende oogen om zich heen. Nu zag zij hem. Een fijne blos steeg van haar hals omhoog in haar gelaat. Zij wierp het boek weg en ging langzaam Heinersdorff tegemoet. Maar opeens snelde zij voort en vloog hem om den hals. Ze kuste hem en zeide met trillende stem:

„O, ik vind 't zoo heerlijk dat ik weer bij je ben, George."

„En ik dan!" fluisterde hij.

Ze nam zijn hand en leidde hem naar de bank onder den pereboom.

„Ik verlangde zoo naar je. Ik dacht dat er nooit een einde aan die drie weken zou komen! Ik maakte mij zeer bezorgd over je." - „Waarom, kindje?" vroeg hij teeder.

„Ik droomde zoo akelig van je."

„Nu, nu!"

Hij streelde haar hand.

„Had je mooi weer in Lorzana?"

„Ja, dat wel, maar het was er zeer vervelend. Je kent tante Clara niet. Ze is altijd humeurig en onvriendelijk. Zij kan het met niemand lang uithouden. Ik houd ook niet erg van de zee. Die maakt me treurig."

Hij zag haar aan.

„Maar 't heeft je bijzonder veel goed gedaan, lieveling, je bent heelemaal verbrand!"

„Ik ben zoo gelukkig dat ik nu weer hier ben."

„Wanneer kwam je hier aan?"

„Gisterenavond. En, verbeeld je, vanochtend vroeg zag ik alweer den Keizer, maar hij keek heel bedrukt. Hij heeft zeker veel zorgen."

„Ja, hij heeft zeker zorgen," zeide Heinersdorff nadenkend.

Zij zwegen een poos. De merel jubelde onophoudelijk.

„Is vader met je meegekomen?"

„Neen, hij zond mij vooruit. Hij heeft nog te werken. Hij moest naar zijn bureau."

Zij sprong op en vroeg bezorgd:

„Maar heb je al gegeten, George?"

„Natuurlijk. Blijf maar kalm zitten." - „En koffie?"

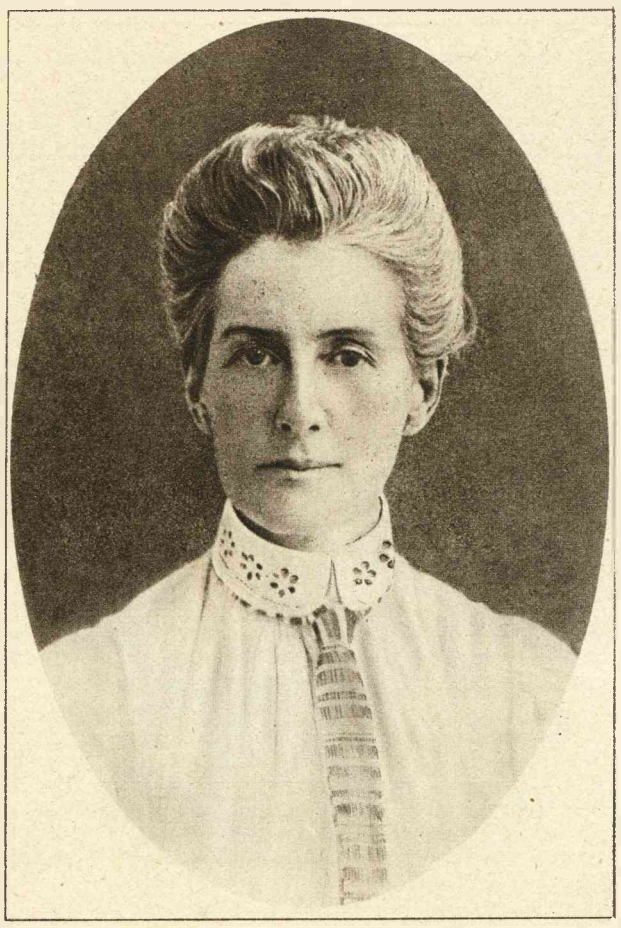
„Later, dat heeft immers den tijd."

Hij trok haar zacht op de bank neer.

„Vertel me nu eens iets van Lorzana."

„Och, daarover valt niet veel te vertellen, George. De eene dag was als de andere. Dikwijls maakte ik een zeiltochtje, maar meestal zat ik op het balkon, keek uit naar de zee, en verlangde naar jou."

Hij luisterde aandachtig naar haar heldere, liefelijke stem en hield zich heel stil om haar niet te onderbreken. Wanneer zij even ophield zeide hij:



MISS EDITH CAVELL,
wier terechtstelling door de Duitschers in België, in de pers druk besproken wordt. *(V.F.B.)*



OP SLUIPPATROUILLE.
Twee Russische soldaten, die uitgezonden zijn om een vijandelijke stelling te verkennen. Verborgen door het hoog-opschietende koren, de bajonet op het geweer, de oogen spiedend naar alle zijden, sluipen zij steeds nader, op elke gebeurtenis voorbereid. Ieder oogenblik kunnen zij bemerkt worden door den vijand vóór hen, mogelijk zijn zij reeds ontdekt en wordt slechts 't oogenblik afgewacht waarop zij zich het meest blootgeven, om hun den kogel te zenden, die 'n einde zal maken aan hun gevaarvolle opdracht. *(V.F.B.)*

„Vertel nog meer."

Zij glimlachte dan even en vertelde weer van haar gebeurlooze dagen aan de Adriatische zee. Van geluk stralend keek hij haar aan en bestudeerde iederen trek van haar lief gezicht. Hij bewonderde haar kleinen trotschen mond, haar oogen, die zoo ongenaakbaar en zoo teeder konden kijken, haar mooi matblond haar, dat haar blank voorhoofd vrijliet, en het was hem als een wonderbare droom zoo naast dat meisje, het zijne, te mogen zitten. Zondagsvrede en Zondagsstilte vervulden zijn hart en bezwoeren alle onrust.

Hij zeide schuchter en zachtjes:

„Ik houd zoo veel van je, zoo heel veel."

Zij streek met zachte hand over zijn voorhoofd en fluisterde:

„Jij, lieveling."

Daarna zei ze bezorgd:

„Het duurt zoo verschrikkelijk lang eer het herfst is!"

Hij hield haar hand vast in de zijne en zei:

„Hoe goed zou 't zijn als wij al in dit voorjaar konden trouwen, maar je vader zal daarvan niets willen hooren. Hij houdt te veel van je. Hij is zelfs jaloersch op me!"

„Ja, ja, ik weet 't, hij is bang voor de eenzaamheid."

„Maar hij zal 't toch niet eenzaam hebben als wij getrouwd zijn."

„Dat heb ik hem ook al gezegd, maar hij wil 't niet inzien."

„Ik begrijp dat heel goed. Wanneer jij mijn dochter was, liet ik je heelemaal nooit weggaan!" Hij zag haar teeder aan.

„Dan ging ik maar zonder het te vragen."

„Dat zou je niet kunnen."

Zij dacht na en zei:

„Ik zou het werkelijk niet kunnen."

Dan ging ze haastig voort:

„Maar ik zal toch nog een poging doen bij vader. Als hij maar eerst in een goede bui is, zal ik naar hem toegaan en zeggen dat we al in de lente trouwen willen."

Hij antwoordde, als in gedachten:

„Dat zou zoo mooi zijn, dat ik er niet aan denken durf."

Zij zag hem gelukzalig aan en kuste hem op den mond.

De zon ging onder en het werd plotseling vochtig en herfstachtig in den tuin.

Hij zeide bezorgd:

„Laten we naar binnen gaan. 't Wordt koud."

Na eenigen tijd kwam generaal Buschgart en riep lachend tot zijn dochter:

„Nu, ik ben toch laat genoeg gekomen, nietwaar?"

Zij omhelsde haar vader en vroeg zonder te begrijpen:

„Hoe meent u dat, papaatje?"

„Kom, houd je nu maar niet zoo!"

„Ik begrijp u werkelijk niet!"

Zij keek zeer ernstig.

De generaal lachte luider en knipoogde tegen zijn aanstaanden schoonzoon.

„Breek je daar 't hoofd niet over, Hedwig, 't was maar scherts." — „Maar ik wil weten, vader, wat u er mee bedoelde!"

De generaal zei tot den kapitein:

„En met zoo'n onnoozel meisje wil jij trouwen, Heinersdorff?"

Nu glimlachte Hedwig ook.

„Maar zorg nu dat wij gauw wat te eten krijgen, kind, ik heb een vreeselijken honger."

„Dadelijk vader."

Ze snelde de deur uit.

De generaal ging zitten en zeide:

„De meid ziet er goed uit, wat?"

„Ja, bijzonder goed," antwoordde Heinersdorff en zag naar de deur waardoor zij verdwenen was.

De generaal zuchtte een paar maal en keek weemoedig voor zich.

Heinersdorff vroeg, om zijn gedachten wat af te leiden:

„Is er wat nieuws, Excellentie?"

„Bij ons is er nooit nieuws, mijn waarde, dat hoorde je toch te weten. Wij mobiliseeren elk voorjaar en dan, als iedereen meent: nu zal het eindelijk beginnen!, dan gaan we weer naar huis. Dat is onze beroemde politiek. Maar flink langzaam! Het zal wel gaan! Iedereen weet dat een afrekening met Rusland een levenskwestie voor ons vaderland is, maar niemand wil de verantwoordelijkheid dragen. Iedereen schuift 't zijn opvolger op den hals."

„En hoe staat 't met de vesting, Excellentie?"

„Die wordt verbouwd, natuurlijk. Wij hebben immers zoo veel geld!" antwoordde de generaal tandenknarsend — Het avondeten werd klaargezet.

Gedurende het eten zeide de generaal tot zijn